

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/15/2015
Identifikačné číslo spisu:	1513239998
Dátum vydania rozhodnutia:	30.03.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Anna Marková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1513239998.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu SLAVIA CAPITAL GROUP, a. s., Mostová 2, Bratislava, IČO: 31 403 387, zastúpeného HMG & PARTNERS, s. r. o., Štefanovičova 12, Bratislava, proti žalovaným: 1/ Across Finance, Mostova 2, Bratislava, 2/ Ing. H. Y., nar. XX. Q. XXXX, O., zastúpenému AK Mišík, s. r. o., Prievozská 4B, Bratislava, o zaplatenie 220 073,-- eur, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 3CbZm/457/2013, na dovolanie žalovaného 2/ proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 26. septembra 2014, č. k. 3CoZm/63/2013-91, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného 2/ o d m i e t a .
Návrh na prerušenie konania z a m i e t a .

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava V uznesením zo 7. novembra 2013, č. k. 3CbZm 457/2013-47 uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť každému zaplatiť 13 248,-- eur súdny poplatok za podané námietky proti zmenkovému platobnému rozkazu č. k. 1Zm/408/2013-25.

Rozhodol tak poukazom na položku 1 písm. a/ a poznámku č. 5 k tejto položke Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v platnom znení.

Ďalej uviedol, že žalovaní 1/ a 2/ súdny poplatok spolu s podanými námietkami nezaplatili, preto im súd uložil poplatkovú povinnosť vo výške 6% z ceny predmetu konania. Povinnosť platiť súdny poplatok za podanie námietok vzniká bez ohľadu na to, či boli námietky odôvodnené. V prípade úspechu v spore má účastník právo na náhradu trov konania vrátane zaplateného súdneho poplatku.

Na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ vec prejednal Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací. Po preskúmaní napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa, odvolací súd uznesením z 26. septembra 2014, č. k. 3CoZm/63/2013-91 uznesenie Okresného súdu Bratislava V zo 7. novembra 2013, č. k. 3CbZm 457/2013-47 potvrdil.

V odôvodnení uviedol, že právo na zaplatenie zmenkovej odmeny, ktorú môže podľa čl. I. § 48 ods.1

písm. d/ zákona č. 191/1950 Zb. žiadať majiteľ zmenky od toho, proti komu vykonáva postih, nezaraďuje § 121 ods. 2 Občianskeho zákonníka medzi príslušenstvo pohľadávky. Zmenková odmena (provízia) je náhradou, zvláštnou formou peňažného zadostučinenia, ktorý pre majiteľa zmenky predstavuje náhradu za často nevyčísliteľné náklady a útrapy spojené s uplatňovaním zmenky. Odvolací súd preto považoval za správny postup súdu prvého stupňa, keď pri vyčíslení súdneho poplatku za námietky vychádzal zo súčtu zmenkovej sumy a zmenkovej odmeny. Ďalej uviedol, že vyrubený súdny poplatok zodpovedá položke 1 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov, tvoriaceho prílohu zákona č. 71/1992 Zb., preto napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdil.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podali žalovaný 2/ dovolanie. Žiadali napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 237 písm. f/ O. s. p.

Podľa žalovaného 2/ sa odvolací súd v napadnutom uznesení nedostatočne zaoberal jeho odvolacou námietkou, že zmenkovú odmenu je potrebné považovať rovnako ako úrok za príslušenstvo zmenky z dôvodu, že ani jeden z týchto nárokov nemôže vzniknúť samostatne bez vzniku nároku na úhradu zmenkovej sumy. Odvolací súd podľa žalovaného 2/ tento argument ponechal bez patričného vysvetlenia. Odvolací súd uviedol iba definíciu pojmu zmenková odmena, ktorá však nič nementí na skutočnosť, že nárok na zaplatenie zmenkovej odmeny nie je spôsobilý vzniknúť samostatne bez vzniku nároku na zaplatenie zmenkovej sumy. Táto skutočnosť sama osebe spôsobuje, že zmenková odmena je príslušenstvom zmenkovej pohľadávky a tak, ako zmenkový úrok a úrok z omeškania ani táto nemôže byť samostatným, osve stojacim nárokom, avšak iba príslušenstvom pohľadávky. Odvolací súd nerozlišoval medzi obsahom pojmu zmenková obligácia a zmenková pohľadávka. Aplikáciou ustanovenia § 121 ods. 2 Občianskeho zákonníka je potrebné vykonať cez analógiu legis, ktorá je v súkromnom práve prípustná. V dôsledku nedostatočného odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu v načrtnutom smere, sa zmarilo právo odvolateľa aj v prípadnom dovolacom konaní brániť svoje právo a celkovo sa ním odňalo dovolateľovi právo konať pred súdom. Tvrdí, že v dôsledku nepresvedčivého odôvodnenia mu bola znemožnená realizácia jeho procesných práv podľa O. s. p.

Ďalej dovolateľ namieta možný nesúlad právnej úpravy, podľa ktorej podanie námietok proti zmenkovému platobnému rozkazu podlieha spoplatneniu a s Ústavou Slovenskej republiky a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Žalovaný podaním námietok proti zmenkovému platobnému rozkazu len reagoval na procesný úkon žalobcu. Až prostredníctvom podania námietok proti zmenkovému platobnému rozkazu sa môže žalovaný prvýkrát vyjadriť k zmenkovému platobnému rozkazu a zároveň spochybníť dôvodnosť návrhu žalobcu. Podmienenie súdneho konania zaplatením poplatku predstavuje obmedzenie prístupu súdu, pričom už samotný vznik poplatkovej povinnosti sa významným spôsobom premieta do úvahy jednotlivca, či má uskutočniť určitý procesný úkon.

Na záver navrhol, aby súd prerušil dovolacie konanie a postúpil Ústavnému súdu Slovenskej republiky návrh na začatie konania o súlade právneho predpisu s Ústavou Slovenskej republiky.

K dovolaniu sa vyjadril žalobca. Navrhol dovolanie zamietnuť a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania.

Podľa žalobcu námietka dovolateľa ohľadne nepresvedčivosti odôvodnenia napadnutého uznesenia je neopodstatnená a výlučne účelová s cieľom dosiahnuť oddialenie rozhodnutia vo veci samej, čo sa žalovanému 2/ aj darí.

To, že žalovaný 2/ má na právne posúdenie povahy zmenkovej odmeny iný názor, nemôže byť považované za prípustný dôvod dovolania. Nesúhlasí ani s návrhom na prerušenie konania a postúpenie veci Ústavnému súdu Slovenskej republiky. Takýto postup je v rozpore s ustanovením § 109 ods. 1 O. s. p., lebo posúdenie žalovaným 2/ navrhovanej otázky nemá žiadny vplyv na rozhodnutie vo veci samej

a spôsobil by len ďalšie prietahy v konaní, čo dovolateľ pravdepodobne sleduje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané v lehote stanovenej v § 240 ods. 1 O. s. p. a po preskúmaní veci zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

Dovolací súd predovšetkým skúmal, či je dôvodný návrh žalovaného 2/ na prerušenie dovolacieho konania. Podľa ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. Dovolateľ vytýkal súdu prvého stupňa a odvolaciemu súdu, že platenie súdneho poplatku za podané námietky proti zmenkovému platobnému rozkazu je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. O uvedenom návrhu dovolací súd rozhodol tak, že pre prerušenie konania nie je daný žiadny dôvod, lebo od posúdenia dovolateľom navrhnutej otázky nie je výrok v spore priamo závislý a súd sám si túto otázku môže posúdiť.

Podľa § 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý je prípustný len proti zákonom výslovne určeným právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu.

V prejednávanej veci odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, pričom vo výroku potvrdzujúceho uznesenia nevyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, a preto prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 239 ods. 2 O. s. p. nie je daná.

V zmysle ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p. je dovolací súd povinný vždy prihliadnuť na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. Dovolací súd sa neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale zaoberal sa aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa ustanovenia § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z uvedených procesných väd: ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný. Odňatie možnosti účastníka konania konať pred súdom a rozhodnutie vylúčeným sudcom, alebo súdom nesprávne obsadeným.

Dovolateľ v dovolaní prípustnosť dovolania odôvodnil tým, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. Podľa dovolateľa napadnuté uznesenie trpí závažnou vadou nedostatočného odôvodnenia, lebo odvolací súd nereagoval na argumenty žalovaného 2/ uvedené v odvolaní proti uzneseniu súdu prvého stupňa. Je toho názoru, že odvolací súd týmto postupom porušil jeho právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa § 237 písm. f/ O. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých v dôsledku nesprávneho postupu súdu bol vylúčený.

Dovolací súd preskúmal rozhodnutie odvolacieho súdu a nezistil, že by postupom odvolacieho súdu bola žalovanému znemožnená realizácia procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. Odvolací súd rozhodol v súlade s Občianskym súdnym poriadkom a napadnuté uznesenie odôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p., v súlade s požiadavkou preskúmateľnosti. Súd nie je povinný sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberať všetkými skutočnosťami tvrdenými účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.) a účastníkovi musí dať odpoveď na zásadné otázky a námietky spochybňujúce závery ním namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach.

Odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní žalovaného vychádzal zo skutočností zistených súdom prvého stupňa. Súd prvého stupňa uznesenie, ktorým žalovaným 1/ a 2/ uložil poplatkovú povinnosť za podané námietky proti zmenkovému platobnému rozkazu riadne odôvodnil. Odvolací súd spolu s rozhodnutím súdu prvého stupňa v rozhodnutiach reagovali na všetky podstatné argumenty žalovaného.

Tvrdenie dovolateľa, že postupom odvolacieho súdu bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, nie je dôvodné. Rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa limity zákonného rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia neznamena, že súd je povinný na každý argument žalovaného dať podrobnú odpoveď. Súd v prejednávanej veci postupovali v súlade s ustanovením § 132 O. s. p., keď v odôvodnení uviedli podstatné dôkazy, tieto vyhodnotili a dospeli v zmysle dokazovania k záveru.

Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu, uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Dovolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 329/04, podľa ktorého súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky, alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, dovolací súd dospel k záveru, že uznesenie odvolacieho súdu netrpí vadou uvedenou v ustanovení § 237 písm. f/ O. s. p.

Rovnako dovolací súd nezistil, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté inou procesnou vadou taxatívne vymenovanou v § 237 O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalovaného odmietol podľa ustanovenia § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako dovolanie smerujúce proti uzneseniu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.